

СУЧАСНІ ДОСЛІДЖЕННЯ ПРАВОВОЇ НАУКИ

КОРВАТ ОЛЕНА ВАЛЕРІЇВНА

кандидат економічних наук, доцент, провідний науковий співробітник Науково-дослідного інституту правового забезпечення інноваційного розвитку НАПрН України
ORCID 0000-0002-7977-6957

УДК 351:[338.23:004.9]

DOI 10.37772/2518-1718-2023-3(43)-11

ФОРМУВАННЯ ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ У СФЕРІ ЦИФРОВИХ ПЛАТФОРМ І ЕКОСИСТЕМ

Наукова робота присвячена вивченню напрямів і заходів регулювання цифрових платформ і цифрових екосистем. Розглянуто ризики інформаційної безпеки, нерівності взаємин, втрати суверенітету для громадян, бізнесу і держави, що виникають у цифровій екосистемній економіці. Обґрунтовано актуальність формування державної політики в цій сфері для України. Встановлено, що у наукових дослідженнях з регулювання цифрових платформ і екосистем специфіка розв'язання проблеми для країн, які розвиваються, не розглядалась.

Проаналізовано законодавство ЄС, що регулює діяльність цифрових платформ: Акт про цифрові ринки й Акт про цифрові послуги. Наведено приклади регуляторних вимог ЄС до цифрових платформ для зниження ризиків монополізації, недобросовісної конкуренції, безпеки даних і операцій, неправомірного використання інформації. Аргументовано, що подібні вимоги можуть і повинні бути впроваджені в країнах, що розвиваються. Розкрито цілі ЄС щодо забезпечення безпеки і стійкості єдиної цифрової екосистеми та напрями формування цифрового суверенітету. Подано опис заходів моніторингу Європейської Комісії для вимірювання прогресу в досягненні цілей цифрового розвитку ЄС до 2030 року. Обґрунтовано цілі державної політики та першочергові заходи державного регулювання цифрових платформ і екосистем в Україні. Для країн, що розвиваються, запропоновано здійснювати дієву низьковитратну державну політику шляхом впровадження нормативних вимог до цифрових платформ, державного нагляду у сфері екосистемної економіки, розробки регуляторних заходів з урахуванням системного підходу.

Ключові слова: державна політика, цифрова платформа, цифрова екосистема, ризик, цифровий суверенітет, країна, що розвивається, регулювання, екосистемна економіка.

Постановка проблеми. Економіка та суспільство швидко рухаються у напрямі діджиталізації. Цифрові платформи сприяють переходу суспільних стосунків у цифрову форму, чим руйнують традиційні моделі організації відносин, бізнес-моделі та структуру економіки. З розвитком цифрових платформ на їх базі поступово формуються цифрові екосистеми шляхом налагодження стійкої взаємодії учасників у цифровому середовищі. Екосистеми розвиваються як цілісні самоорганізовані динамічні сукупності суб'єктів, що взаємодіють між собою під час процесів виробництва, обміну, перетворення і споживання інформаційних, матеріальних і фінан-

сових ресурсів, створюючи та підтримуючи ресурсні потоки.

Функціонування цифрових платформ і екосистем, безперечно, має свої переваги, однак, водночас з новітніми можливостями, у громадян, бізнесу і держави виникають ризики інформаційної безпеки, нерівності взаємин, втрати суверенітету. Саме тому в країнах з розвинутою цифровою економікою питання державного регулювання платформ і екосистем перебуває серед пріоритетів.

Впровадження цифрових технологій часто випереджає законодавчу регламентацію процесів, пов'язаних з їх використанням. Для України, яка

Статтю підготовлено в межах фундаментальної теми «Правове регулювання господарської діяльності в умовах розбудови економіки Індустрії 4.0» № 0120u104783, 2023 р.

суттєво відстає у застосуванні проривних інновацій, актуальним є вивчення світового досвіду з метою розроблення власної державної політики в сфері цифрової економіки екосистем.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблематика регулювання цифрових платформ і екосистем обговорюється в науковій літературі. У дослідженнях науковців, зокрема Б. Чу [1], М. Якобидес [2, 3], Б. Кири [4], Дж. Ву [5], розглядається широке коло аспектів, таких як складність розробки регуляторних рішень у цифровій економіці через постійні інновації, специфіка захисту конкуренції, даних, прав людини у цифрових екосистемах, необхідність регулярного переосмислення та оновлення підходів державного впливу, потреба в аналітиці великих даних регуляторами для виявлення закономірностей поведінки суб'єктів, доцільність побудови національної цифрової екосистеми державного регулювання. Недослідженим залишається питання специфіки розробки і реалізації ефективної державної політики в сфері цифрових екосистем для економік, що розвиваються.

Метою статті є обґрунтування теоретичних положень, аналіз законодавства і розробка практичних рекомендацій щодо формування державної політики регулювання цифрових платформ і екосистем в Україні.

Виклад основного матеріалу. Світові тенденції розвитку цифрових екосистем і зростання їх впливу на учасників та економіку загалом змушує країни на державному рівні здійснювати регулювання з урахуванням ризиків монополізації, недобросовісної конкуренції, безпеки даних і операцій, кібершахрайств, неправомірного використання інформації. Нерегульоване функціонування глобальних екосистем приносить ризики підвищеної залежності від критичних технологій і втрати суверенітету в цифровому середовищі. Для розв'язання зазначених проблем Європейський Союз прийняв низку документів, таких як Акт про цифрові ринки (Digital Markets Act – DMA) [6], Акт про цифрові послуги (Digital Services Act – DSA) [7], Загальний регламент про захист даних (General Data Protection Regulation – GDPR), окреслив бачення європейського шляху в цифровізації до 2030 року в 2030 Digital Compass [8]. Європейська Комісія й Європейський Парламент постійно працюють над новими викликами, які з'являються в екосистемній економіці.

В Європейському Союзі DMA [6] регулює діяльність великих цифрових платформ (гейткіперів), до яких відносяться платформи, що мають значний вплив на внутрішній ринок ЄС безпосередньо або через бізнес-користувачів. Доказ того, що платформа не є гейткіпером, здійснюється нею самостійно. Технологічні гіганти Google, Apple, Facebook,

Amazon і Microsoft (GAFAM) [9, с. 3] однозначно підпадають під критерії категорії гейткіперів.

Зростаючий вплив GAFAM, все більша залежність користувачів від продуктів і послуг BigTech компаній, добровільна передача суб'єктами приватної інформації до великих цифрових екосистем посилює ризики та дисбаланси. GAFAM, монополізуючи цифрові ринки за напрямками своєї діяльності, диктують умови та правила користування послугами і продуктами, часто використовують програмні алгоритми з метою маніпулювання поведінкою користувачів, контролюють процеси, що відбуваються в їх цифрових екосистемах, та управляють ними.

З ціллю підтримання конкурентоспроможності в умовах специфічних особливостей цифрових ринків (мережевих ефектів, наявності переваг від даних, економії платформ на масштабі) DMA [6] висуває до діяльності гейткіперів низку вимог. Зокрема, гейткіперам заборонено відстежувати користувачів за межами цифрової платформи; створювати переваги у рейтингу для власних послуг і продуктів порівняно з подібними, які пропонують інші компанії; нав'язувати залежним бізнес-користувачам послуги і продукти гейткіпера, об'єднувати персональні дані з різних служб і платформ. Споживачі повинні мати можливість видаляти будь-яке попередньо встановлене програмне забезпечення за бажанням і встановлювати сторонні додатки, підключатися до інших компаній поза платформою-гейткіпера, тощо.

Окремі положення DMA [6] стосуються захисту приватного життя. GAFAM привчили користувачів добровільно обмінювати персональні дані й особистий контент на якісний сервіс, не розуміючи наслідки своїх дій [10]. DMA [6] певним чином вирішує цю проблему, вимагаючи від гейткіперів надавати кінцевим користувачам можливість вільно обирати методи обробки даних і входу, пропонуючи менш персоналізовану альтернативу. Якщо гейткіпер питає згоду користувача, він повинен забезпечити можливість для надання згоди, її зміни чи відкриття в зрозумілій формі та зручному рішенні.

DSA [7] висуває регуляторні вимоги до діяльності цифрових платформ, які надають посередницькі інформаційні послуги з хостингу, кешування, онлайн-пошуку та інші з метою сприяння належному функціонуванню внутрішнього ринку ЄС, створенню безпечного онлайн-середовища, у якому захищені фундаментальні права і де використовуються інновації. DSA зосереджується переважно на регулюванні контенту та комунікацій онлайн-платформ. Він встановлює основні зобов'язання до всіх постачальників посередницьких послуг і додаткові зобов'язання для постачальників послуг хостингу, дуже великих онлайн-платформ (very large online

platforms – VLOP), дуже великих онлайн-пошукових систем (very large online search engines – VLOS).

З огляду на характер послуг та їх розмір постачальники повинні дотримуватись належної обачності для захисту законних інтересів і прав одержувачів послуг й усунення незаконної практики. Зокрема, у договорах постачальників посередницьких послуг мають бути визначені правила щодо змісту, застосування та виконання умов цих постачальників в інтересах прозорості та захисту споживачів й уникнення несправедливих взаємовідносин. Прикладами таких умов є інформація щодо заходів та інструментів модерації вмісту контенту, включаючи алгоритми перевірки та прийняття рішень, правил розгляду скарг, процедур припинення використання послуги, інформування про зміни правил. Усі постачальники посередницьких послуг зобов'язані дотримуватись міжнародних стандартів захисту прав людини, у тому числі Керівних принципів щодо бізнесу та прав людини [11]. Згідно з DSA постачальники мають призначити єдиний електронний контактний пункт і єдину точку контакту: електронна контактна точка слугує для обміну повідомленнями з одержувачами послуг, електронний контактний пункт – для використання довіреними особами та професійними організаціями.

Для відстеження регуляторного впливу положеннями DMA та DSA встановлені вимоги до звітності цифрових платформ. Звіти платформ містять опис заходів, які ними вживаються для дотримання нормативних вимог. Гейткіпери надають звіти до Комісії, а постачальники посередницьких послуг – щорічно їх оприлюднюють. Крім цього дотримання зобов'язань VLOP і VLOS має бути підтверджено проведенням незалежного аудиту.

Європейський шлях цифрової трансформації базується як на розширенні можливостей громадян і бізнесу, так і на забезпеченні безпеки і стійкості єдиної цифрової екосистеми [8]. У стратегічному документі Європейської Комісії 2030 Digital Compass [8] окрема увага приділяється виявленню та вирішенню проблем вразливості цифрового простору ЄС, ризиків впливу неєвропейських технологій і необхідності забезпечення цифрового суверенітету, який заплановано формувати переважно на базі європейської хмари, вдосконаленій інфраструктурі даних і підключень, етичного штучного інтелекту.

З метою досягнення цілей 2030 Digital Compass [8] Європейською Комісією ставляться завдання ретельної оцінки та усунення будь-яких стратегічних слабких сторін, вразливих місць і високоризикових залежностей цифрової екосистеми ЄС. Система моніторингу, яка вимірює прогрес ЄС у досягненні визначених цілей, контролює кількісні КРІ, звіти щодо вжитих заходів, показники інфраструктури та

критичного дефіциту потужностей, оприлюднює результати на цифрових табло [8].

Порівняно з ЄС рівень залежності України від BigTech компаній набагато більший. Якщо Європа занепокоєна забезпеченням стратегічної автономії в цифровій сфері [9, с. 1] та реагує на виклики посиленням інноваційної конкурентоспроможності власного цифрового ринку та жорстко регламентованими правилами [8], то в Україні, на жаль, це питання не стоїть на порядку денному.

Натепер Україна активно розвиває державні цифрові платформи і поступово впроваджує механізми регулювання цифрової економіки. Окремі аспекти функціонування платформ і екосистем унормовані Законами України «Про електронні комунікації» від 16 грудня 2020 року № 1089-IX, «Про цифровий контент та цифрові послуги» від 10 серпня 2023 року № 3321-IX, «Про хмарні послуги» від 17 лютого 2022 року, № 2075-IX, «Про електронні довірчі послуги» від 5 жовтня 2017 року № 2155-VIII, «Про медіа» 13 грудня 2022 року № 2849-IX, «Про платіжні послуги» від 30 червня 2021 року № 1591-IX. Однак чинне законодавство не знижує ризики негативного впливу великих платформ на суспільство, цифрову конкурентоспроможність і суверенітет держави. Рівень небезпек, з якими стикається та які вирішує ЄС, для України набагато вище через технологічне відставання та відсутність належного державного регулювання і нагляду.

Зазначені проблеми вирішуються формуванням і реалізацією державної політики регулювання взаємовідносин суб'єктів в екосистемній економіці із застосуванням системного підходу. Першим кроком з розробки політики є визначення стратегічної мети регулювання цифрових платформ і екосистем, яка має відповідати загальнонаціональним цілям. Керуючись положеннями Національної економічної стратегії на період до 2030 року [12] мету політики можна конкретизувати як забезпечення належного рівня добробуту, розвитку, самореалізації, безпеки, прав і свобод людини, бізнесу та держави через інноваційне випереджальне економічне зростання.

Шляхом декомпозиції обраної цілі виокремлюються рівні політики (міжнародний, національний, галузевий, регіональний, рівень підприємств, рівень домогосподарств) і напрями політики (соціальна, інноваційна, цінова, конкурентна, грошово-кредитна, податкова, правова, забезпечення безпеки). Декомпозиція цілі дозволяє створювати більшу системність в опрацюванні та впровадженні стратегічних рішень.

Завдання політики встановлюються як на базі цілей, так і з урахуванням виявлених слабких місць, ризиків і загроз. Прикладами завдань з регулювання цифрових платформ і екосистем можуть бути забезпечення цифрового суверенітету, рівноправного та

прозорого конкурентного середовища, забезпечення кібербезпеки, захист персональних даних, недопущення забороненого контенту, захист національного виробника. Кожне завдання політики має вирішуватись у розрізі напрямів і рівнів.

В складних економічних умовах України доцільно скористатись світовим досвідом з регулювання платформ: узгодити та закріпити на рівні законів положення DMA, DSA і GDPR, прийняти і застосувати міжнародні стандарти, пов'язані з цифровими платформами та екосистемами, як національні нормативні документи. Першочерговими заходами державного регулювання повинні стати реєстрація та взяття на облік всіх цифрових платформ, які здійснюють свою діяльність в Україні, у тому числі державних; розробка вимог до звітності та запровадження державного нагляду за діяльністю платформ для виявлення ризиків і слабких місць. Ці заходи є низьковитратними та дієвими. Фінансові та трудові ресурси з реалізації політики слід розподіляти з урахуванням системного підходу, віддаючи перевагу прі-

оритетним і першочерговим заходам. Подібні кроки з регулювання цифрових платформ і екосистем можуть і повинні бути впроваджені в країнах, що розвиваються.

Висновки. Розвиток екосистемної економіки створює нові ризики для людини, бізнесу і суспільства. Держави мають реагувати на потенційні та наявні небезпеки через впровадження політики регулювання цифрових платформ і екосистем та її систематичне оновлення. В умовах недостатнього фінансування та у разі технологічного відставання країни, що розвиваються, можуть здійснювати дієву низьковитратну державну політику шляхом впровадження нормативних вимог до цифрових платформ, державного нагляду у сфері екосистемної економіки, розробки регуляторних заходів з урахуванням системного підходу та оптимального розподілу ресурсів залежно від рівня пріоритетності. Перспективою подальших досліджень є системний аналіз ризиків у цифрових екосистемах та розробка регуляторних заходів з їх управління.

ЛІТЕРАТУРА

1. Chew B., Derosby D., Kelly E. et al. Regulating ecosystems. Deloitte University Press, 2015. URL: https://www2.deloitte.com/content/dam/Deloitte/za/Documents/strategy/za_Regulating_ecosystems.pdf.
2. Jacobides M. G., Lianos I. Regulating platforms and ecosystems: an introduction. *Industrial and Corporate Change*. 2021. Vol. 30. P. 1131–1142.
3. Jacobides M. G., Sundararajan A., Van Alstyne M. Platforms and Ecosystems: Enabling the Digital Economy : Briefing Paper. World Economic Forum. February 2019. 32 p.
4. Kira, B., Sinha, V., Srinivasan, S. Regulating digital ecosystems: bridging the gap between competition policy and data protection. *Industrial and Corporate Change*. 2021. Vol. 30. Iss. 5. P. 1337–1360. DOI: <https://doi.org/10.1093/icc/dtab053/>.
5. Wu J., Xu J., Zhou Y., Zhu X. The Current Situation and Future Trend of the Platform Economy. *Proceedings of the 2021 3rd International Conference on Economic Management and Cultural Industry (ICEMCI 2021)*. Advances in Economics, Business and Management Research. Vol. 203. P. 168-175.
6. Regulation (EU) 2022/1925 of the European Parliament and of the Council of 14 September 2022 on contestable and fair markets in the digital sector and amending Directives (EU) 2019/1937 and (EU) 2020/1828 (Digital Markets Act). URL : <https://eur-lex.europa.eu/eli/reg/2022/1925/oj>.
7. Regulation (EU) 2022/2065 of the European Parliament and of the Council of 19 October 2022 on a Single Market for Digital Services and amending Directive 2000/31/EC (Digital Services Act). URL : <https://eur-lex.europa.eu/eli/reg/2022/2065/oj>.
8. 2030 Digital Compass: the European way for the Digital Decade. Communication from the Commission to the European Parliament, the Council, the European Economic and Social Committee and the Committee of the Regions. 09.03.2021. URL : <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/en/TXT/?uri=CELEX:52021DC0118>.
9. Madiaga T. Digital sovereignty for Europe. *European Parliamentary Research Service*. July 2020. URL : [https://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/BRIE/2020/651992/EPRS_BRI\(2020\)651992_EN.pdf](https://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/BRIE/2020/651992/EPRS_BRI(2020)651992_EN.pdf).
10. Gueham F. Digital sovereignty – steps towards a new system of internet governance. *A French think tank for European integration and free economy*. February 2017. URL : <https://www.fondapol.org/en/study/digital-sovereignty-steps-towards-a-new-system-of-internet-governance/>.
11. Керівні принципи щодо бізнесу і прав людини: Реалізація Рамкової програми Організації Об'єднаних Націй «Захист, повага і засоби захисту» / Переклад: К. Буряковська, Ю. Разметаєва, О. Уварова, Д. Філіпський. За заг. ред. О. Уварової. Харків : Право, 2018. 80 с.
12. Національна економічна стратегія на період до 2030 року : затверджена Постановою КМУ від 03 березня 2021 р. № 179. Зі змінами станом на 21.04.2023 р. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/179-2021-п#n25>.

REFERENCES

1. Chew, B., Derosby, D. & Kelly, E. et al. (2015). *Regulating ecosystems*. Deloitte University Press. Retrieved from: https://www2.deloitte.com/content/dam/Deloitte/za/Documents/strategy/za_Regulating_ecosystems.pdf.
2. Jacobides, M.G. & Lianos, I. (2021). Regulating platforms and ecosystems: an introduction. *Industrial and Corporate Change*, 30, 1131–1142.
3. Jacobides, M.G., Sundararajan, A. & Van Alstyne, M. (2019). *Platforms and Ecosystems: Enabling the Digital Economy* : Briefing Paper. World Economic Forum.
4. Kira, B., Sinha, V. & Srinivasan, S. (2021). Regulating digital ecosystems: bridging the gap between competition policy and data protection. *Industrial and Corporate Change*, Vol. 30, Iss. 5, 1337–1360. DOI: <https://doi.org/10.1093/icc/dtab053/>.
5. Wu, J., Xu, J., Zhou, Y. & Zhu, X. The Current Situation and Future Trend of the Platform Economy. *Proceedings of the 2021 3rd International Conference on Economic Management and Cultural Industry (ICEMCI 2021)* (pp. 168-175). Advances in Economics, Business and Management Research. Vol. 203.
6. Regulation (EU) 2022/1925 of the European Parliament and of the Council of 14 September 2022 on contestable and fair markets in the digital sector and amending Directives (EU) 2019/1937 and (EU) 2020/1828 (Digital Markets Act). Retrieved from: <https://eur-lex.europa.eu/eli/reg/2022/1925/oj>.
7. Regulation (EU) 2022/2065 of the European Parliament and of the Council of 19 October 2022 on a Single Market for Digital Services and amending Directive 2000/31/EC (Digital Services Act). Retrieved from: <https://eur-lex.europa.eu/eli/reg/2022/2065/oj>.
8. 2030 Digital Compass: the European way for the Digital Decade. Communication from the Commission to the European Parliament, the Council, the European Economic and Social Committee and the Committee of the Regions. (2021, March 9). Retrieved from: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/en/TXT/?uri=CELEX:52021DC0118>.
9. Madiega, T. (2020). Digital sovereignty for Europe. *European Parliamentary Research Service*. Retrieved from: [https://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/BRIE/2020/651992/EPRS_BRI\(2020\)651992_EN.pdf](https://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/BRIE/2020/651992/EPRS_BRI(2020)651992_EN.pdf).
10. Gueham, F. (2017). Digital sovereignty – steps towards a new system of internet governance. *A French think tank for European integration and free economy*. Retrieved from: <https://www.fondapol.org/en/study/digital-sovereignty-steps-towards-a-new-system-of-internet-governance/>.
11. Uvarova, O. (in Ed.). (2018). *Guidelines for Business and Human Rights: Implementation of the Framework Program of the United Nations «Protection, Respect and Protection»*. Buriakovska, K., Razmietaieva, Yu., Uvarova, O. & Filipyskyi, D. Kharkiv : Pravo, [in Ukrainian].
12. National Economic Strategy for the period up to 2030: approved by the Cabinet of Ministers of Ukraine, No. 179 (2021, March 3). (With changes as of 2023, April 21). Retrieved from: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/179-2021-п#n25> [in Ukrainian].

KORVAT OLENA

PhD in Economics, Associate Professor, Leading researcher of the Scientific and Research Institute of Providing Legal Framework for the Innovative Development of NALS of Ukraine

FORMATION OF STATE POLICY IN THE SPHERE OF DIGITAL PLATFORMS AND ECOSYSTEMS

Problem setting. The scientific work is devoted to the study of directions and measures of regulation of digital platforms and digital ecosystems. The functioning of digital platforms and ecosystems has its advantages, but citizens, businesses and the state face risks of information security, inequality of relations, loss of sovereignty. That is why in countries with a developed digital economy, the issue of state regulation of platforms and ecosystems is among the priorities. For Ukraine, which is significantly lagging behind in the application of breakthrough innovations, it is important to study world experience in order to develop its own state policy.

Analysis of recent researches and publications. The issues of regulation of digital platforms and ecosystems are discussed in the scientific literature. In the studies of scientists, in particular, B. Chew, M. Jacobides, B. Kyra, J. Wu, a wide range of aspects are considered, such as the complexity of developing regulatory solutions in the digital economy due to constant innovations, the specifics of protecting competition, data, and human rights in digital ecosystems, the need

for regular rethinking and updating of state influence approaches, the need for big data analytics by regulators to identify patterns of behavior of subjects, the feasibility of building a national digital ecosystem of state regulation. The question of the specifics of the development and implementation of an effective state policy in the field of digital ecosystems for emerging economies remains unexplored.

Purpose of the research is to substantiate theoretical provisions, analyze legislation and develop practical recommendations for the formation of a state policy for the regulation of digital platforms and ecosystems in Ukraine.

Article's main body. To solve the problems of the ecosystem economy, the European Union adopted a number of regulatory documents regulating the activities of digital platforms, in particular the Law on Digital Markets and the Law on Digital Services. The regulatory requirements of the EU for digital platforms are aimed at reducing the risks of monopolization, unfair competition, security of data and operations, misuse of information. Similar requirements can and should be introduced in developing countries. It is important for all countries to ensure the security and stability of a single digital ecosystem. To measure progress in achieving the EU's digital development goals by 2030, the EU has introduced monitoring measures. On the basis of monitoring, it is expedient for each country to form state supervision over the functioning of digital ecosystems.

The systematic approach to the formation of state policy is as follows. The strategic goal of regulating digital platforms and ecosystems must be aligned with national goals. The chosen goal should be decomposed by levels and directions for systematic processing and implementation of strategic decisions. Policy tasks should be defined taking into account the goals, identified weaknesses, risks and threats.

Conclusions and prospects for the development. States should respond to the potential and existing dangers of the ecosystem economy through the implementation of a policy for the regulation of digital platforms and ecosystems and its systematic updating. In conditions of insufficient funding and in the case of technological lag, emerging countries can implement effective low-cost public policy by implementing regulatory requirements for digital platforms, state supervision in the field of ecosystem economy, development of regulatory measures taking into account a systemic approach. The perspective of further research is the systematic analysis of risks in digital ecosystems and the development of regulatory measures for their management.

Key words: state policy, digital platform, digital ecosystem, risk, digital sovereignty, emerging country, regulation, ecosystem economy.

За ДСТУ 8302:2015 цю статтю слід цитувати:

Корват О. В. Формування державної політики у сфері цифрових платформ і екосистем. *Право та інновації*. 2023. № 3 (43). С. 83–88.